

# ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมการใช้เลขหมายโทรศัพท์เคลื่อนที่ (ซิมการ์ด) เพื่อป้องกันอาชญากรรม<sup>1</sup>

กนกนภา อนันตบุญ<sup>2</sup>

จากการศึกษาเกี่ยวกับปัญหาการควบคุมการใช้เลขหมายโทรศัพท์เคลื่อนที่ (ซิมการ์ด) เพื่อป้องกันอาชญากรรม โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความเป็นมา แนวคิด ทฤษฎี กฎหมายในประเทศไทย รวมถึงกฎหมายในต่างประเทศ เกี่ยวกับการควบคุมการใช้เลขหมายโทรศัพท์เคลื่อนที่ (ซิมการ์ด) ตามพระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. 2544 ประกอบกับประกาศคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ เรื่อง การลงทะเบียนและการจัดเก็บข้อมูลผู้ใช้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ และประกาศคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ เรื่อง การยืนยันตัวตนและข้อมูลเกี่ยวกับการใช้บริการของผู้ใช้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ โดยในอดีตการเข้าถึงสื่อสารทางโทรคมนาคมในประเทศไทยมีอย่างจำกัดเป็นวงแคบเนื่องจากประชาชนทั่วไปไม่สามารถเข้าถึงบริการเลขหมายโทรศัพท์เคลื่อนที่ (ซิมการ์ด) ได้โดยสะดวก อันมาจากข้อจำกัดทางเศรษฐกิจ เช่น ค่าบริการที่มีราคาสูง และจำนวนร้านค้าหรือผู้ให้บริการที่มีจำกัด จึงทำให้การเข้าถึงบริการโทรคมนาคมเป็นไปได้ยาก แต่ปัจจุบันการสื่อสารโทรคมนาคมได้ขยายตัวอย่างกว้างขวางและเข้าถึงได้ง่ายขึ้น ทำให้ประชาชนสามารถจัดหาเลขหมายโทรศัพท์เคลื่อนที่ (ซิมการ์ด) ได้ในราคาที่ไม่สูงมาก ไม่มีผลกระทบต่อค่าใช้จ่ายในชีวิตประจำวัน อีกทั้งยังมีช่องทางการจัดจำหน่ายที่หลากหลาย ทั้งร้านค้าสะดวกซื้อทั่วไป และแพลตฟอร์มร้านค้าออนไลน์ ทำให้การได้มาซึ่งเลขหมายโทรศัพท์เคลื่อนที่ (ซิมการ์ด) กลายเป็นเรื่องที่สะดวกและเข้าถึงได้อย่างรวดเร็ว

อย่างไรก็ตามความสะดวกในการเข้าถึงบริการโทรคมนาคมดังกล่าว กลับกลายเป็นช่องทางที่อาชญากรนำไปใช้ในการกระทำความผิด โดยเฉพาะการนำมัลแวร์ไปหลอกลวงแก่ประชาชนผ่านการใช้เลขหมายโทรศัพท์เคลื่อนที่ (ซิมการ์ด) เช่น การโทรหลอกลวง การปลอมแปลงเลขหมาย และการกระทำที่เกี่ยวข้องกับอาชญากรรมแก๊งคอลเซ็นเตอร์ ซึ่งอาศัยช่องโหว่การจำหน่ายและการลงทะเบียนเลขหมายโทรศัพท์เคลื่อนที่ (ซิมการ์ด) ที่ไม่มีการควบคุมอย่างรัดกุม ส่งผลผลกระทบต่อประชาชนและประเทศไทยให้ได้รับความเสียหาย อันเป็นผลทำให้พบว่ามีปัญหาข้อกฎหมายอยู่หลายประการที่สมควรได้รับการแก้ไขหรือเพิ่มเติม โดยสรุปประเด็นสำคัญได้ดังต่อไปนี้

---

<sup>1</sup>บทความนี้เรียบเรียงจากการค้นคว้าอิสระ เรื่อง ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมการใช้เลขหมายโทรศัพท์เคลื่อนที่ (ซิมการ์ด) เพื่อป้องกันอาชญากรรม โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษาคือ รองศาสตราจารย์เรืองยศ แสนภักดี และคณะกรรมการสอบคือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธีรนิติ เทพสุเมธานนท์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สัจจวัฒน์ เรืองกาญจน์กุล

<sup>2</sup>นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (ส่วนกลาง) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ประการแรก คือ ปัญหาการกำหนดบทลงโทษผู้ให้บริการกรณีนำเลขหมายโทรศัพท์เคลื่อนที่ (ซิมการ์ด) ที่ไม่ได้รับอนุญาตออกให้บริการ จากการศึกษาพบว่าพระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. 2544<sup>3</sup> มิได้กำหนดบทลงโทษทางอาญาแก่ผู้ให้บริการไว้โดยเฉพาะ มีเพียงมาตรการทางปกครองในการปรับหรือพักใบอนุญาต เป็นบทลงโทษที่ไม่เพียงพอต่อสถานการณ์ปัจจุบัน และในส่วนโทษปรับจำนวนเงินที่ผู้ให้บริการจะถูกปรับนั้น ถือว่าเล็กน้อยสำหรับรายได้ที่ผู้ให้บริการได้รับจากการให้บริการ ทำให้ผู้ให้บริการอาจมีแรงจูงใจที่จะกระทำความผิดได้หรือผู้ให้บริการอาจจะเลยมมาตรการป้องกันและตรวจสอบในการนำเลขหมายโทรศัพท์เคลื่อนที่ (ซิมการ์ด) ไปใช้อย่างไม่มีถูกต้อง ทำให้มีช่องโหว่ให้กลุ่มอาชญากรใช้ช่องทางดังกล่าวในการก่ออาชญากรรม จึงต้องมีบทลงโทษทางอาญา เพื่อให้ผู้ให้บริการเกิดการเกรงกลัวต่อกฎหมายโทษทางอาญาและเป็นการป้องกันพฤติกรรมที่ฝ่าฝืน

ประการที่สอง คือ ปัญหาการกำหนดอายุขั้นต่ำของผู้ลงทะเบียนเลขหมายโทรศัพท์เคลื่อนที่ (ซิมการ์ด) โดยปัจจุบันกฎหมายไทยยังไม่มีกฎหมายที่ชัดเจนเกี่ยวกับอายุขั้นต่ำของผู้ขอใช้บริการที่จะเป็นผู้ลงทะเบียนเลขหมายโทรศัพท์เคลื่อนที่ (ซิมการ์ด) ซึ่งพระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. 2544 ก็ไม่ได้มีคำนิยามอายุของผู้ใช้บริการหรือผู้ลงทะเบียนไว้ และตามประกาศคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ เรื่อง การลงทะเบียนและการจัดเก็บข้อมูลผู้ให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ มีเพียงคำนิยามผู้ให้บริการแต่ไม่มีคำนิยามที่กำหนดอายุผู้ให้บริการ และตามข้อ 4. ระบุเพียงว่า กรณีเป็นบุคคลธรรมดาที่มีสัญชาติไทยให้ใช้บัตรประจำตัวประชาชนในการแสดงหลักฐานเพื่อลงทะเบียนผู้ให้บริการ<sup>4</sup> ทำให้เห็นได้ว่าปัจจุบันตามประกาศพระราชบัญญัติบัตรประจำตัวประชาชน ได้มีการปรับลดอายุในการขอทำบัตรประชาชนครั้งแรกจากเมื่ออดีตที่กำหนดไว้อายุ 15 ปี ปรับลดมาเป็นอายุ 7 ปีบริบูรณ์ก็ขอทำบัตรประชาชนได้ ส่งผลให้เด็กที่อายุตั้งแต่ 7 ปีบริบูรณ์สามารถเข้าถึงบริการโทรคมนาคมได้ง่ายขึ้น ทั้งนี้เด็กอายุดังกล่าวยังไม่มีวุฒิภาวะเพียงพอทั้งในด้านการนึกคิด การตัดสินใจ การป้องกันตัว ทำให้นำไปสู่ปัญหาทางกฎหมายและปัญหาทางสังคมที่อาชญากรมใช้เป็นเครื่องมือได้ง่าย เช่น กรณีเด็กการใช้โทรศัพท์มือถือเพื่อกระทำความผิด หรือตกเป็นเหยื่อถูกหลอกของอาชญากรแก๊งคอลเซนเตอร์ หรือถูกนำข้อมูลไปแอบอ้างโดยใช้ข้อมูลประจำตัวของเด็กเพื่อลงทะเบียนเลขหมายโทรศัพท์เคลื่อนที่ (ซิมการ์ด) ได้อย่างง่ายดาย

ประการที่สาม คือ ปัญหาการจำกัดจำนวนเลขหมายโทรศัพท์เคลื่อนที่ (ซิมการ์ด) ต่อผู้ลงทะเบียนที่สามารถถือครองได้ จากการศึกษาพบว่าตามประกาศคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ เรื่อง การยืนยันตัวตนและข้อมูลเกี่ยวกับการใช้บริการของผู้ใช้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ ข้อ 4. ได้กำหนดเพียงว่าผู้ลงทะเบียนประเภทบุคคลธรรมดาที่มีเลขหมายโทรศัพท์เคลื่อนที่จำนวนตั้งแต่ 6 เลขหมายขึ้นไปต่อหนึ่งผู้ให้บริการ ให้ดำเนินการยืนยันตัวตนเท่านั้น

<sup>3</sup>พระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. 2544.

<sup>4</sup>ตามประกาศคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ เรื่อง การลงทะเบียนและการจัดเก็บข้อมูลผู้ให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่.

ไม่ได้มีการจำกัดจำนวนเลขหมายโทรศัพท์เคลื่อนที่ (ซิมการ์ด) ต่อผู้ลงทะเบียนแต่อย่างใด จึงนำไปสู่ช่องโหว่ทางกฎหมายให้อาชญากรสามารถลงทะเบียนเลขหมายโทรศัพท์เคลื่อนที่ (ซิมการ์ด) ได้เป็นจำนวนมาก และอาศัยการลงทะเบียนด้วยข้อมูลผู้อื่นมาเพื่อก่ออาชญากรรม ดังนั้น การจำกัดจำนวนเลขหมายโทรศัพท์เคลื่อนที่ (ซิมการ์ด) ต่อผู้ลงทะเบียนที่สามารถถือครองได้ เป็นการเพิ่มมาตรการในการตรวจสอบตัวตนและเป็นการบังคับใช้กฎหมายที่เข้มงวดขึ้น เพื่อป้องกันการนำเลขหมายโทรศัพท์เคลื่อนที่ (ซิมการ์ด) ไปกระทำความผิด ทั้งเป็นการเสริมสร้างความปลอดภัยทางโทรคมนาคมในประเทศ เป็นการป้องกันและแก้ไขปัญหา ทำให้มีประสิทธิภาพและลดปัญหาในสังคมได้อย่างแน่แท้

ประการสุดท้าย คือ ปัญหาสภาพบังคับที่นำมาบังคับใช้ต่อผู้ให้บริการ กรณีผู้ให้บริการไม่ดำเนินการจัดให้ลงทะเบียนยืนยันตัวตน จากการศึกษาพบว่า การยืนยันตัวตนและข้อมูลเกี่ยวกับการใช้บริการของผู้ใช้บริการเลขหมายโทรศัพท์เคลื่อนที่ (ซิมการ์ด) ตามประกาศคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ เรื่อง การยืนยันตัวตนและข้อมูลเกี่ยวกับการใช้บริการของผู้ใช้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่<sup>1</sup> ไม่มีสภาพบังคับกรณีผู้ให้บริการกรณีไม่ดำเนินการจัดให้ลงทะเบียนยืนยันตัวตนแต่อย่างใด ส่งผลอาจทำให้ผู้ให้บริการโทรคมนาคมอาจละเลยเพิกเฉยหรือไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนดเกี่ยวกับการลงทะเบียนยืนยันตัวตนของผู้ใช้บริการ นำไปสู่ให้อาชญากรนำเลขหมายโทรศัพท์เคลื่อนที่ (ซิมการ์ด) ที่ไม่ได้มีการติดตามยืนยันตัวตนไปใช้ก่ออาชญากรรมทางเทคโนโลยี โดยผลกระทบต่อการปราบปรามอาชญากรรมการที่นำเลขหมายโทรศัพท์เคลื่อนที่ (ซิมการ์ด) ที่ไม่ได้รับการลงทะเบียนยืนยันตัวตน ทำให้ติดตามผู้กระทำความผิดมาลงโทษและการบังคับใช้กฎหมายกับอาชญากรนั้นเป็นไปได้ยากลำบาก

ดังนั้น เพื่อให้การควบคุมการใช้เลขหมายโทรศัพท์เคลื่อนที่ (ซิมการ์ด) เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพเหมาะสมกับสภาพปัญหาในปัจจุบัน และให้เกิดการควบคุมการใช้เลขหมายโทรศัพท์เคลื่อนที่ (ซิมการ์ด) เพื่อป้องกันอาชญากรรมได้อย่างมั่นคง ผู้ศึกษาจึงมีข้อเสนอแนะให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมในประเด็นปัญหาดังต่อไปนี้

1. ปัญหาการกำหนดบทลงโทษผู้ให้บริการ กรณีนำเลขหมายโทรศัพท์เคลื่อนที่ (ซิมการ์ด) ที่ไม่ได้รับอนุญาตออกให้บริการ จึงเห็นควรเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. 2544 โดยขอเสนอแนะให้มีการเพิ่มมาตรา 67/1 กำหนดโทษผู้รับใบอนุญาตหรือผู้ให้บริการ ดังนี้

มาตรา 67/1 “ในกรณีที่ปรากฏว่าผู้รับใบอนุญาตหรือผู้ให้บริการ นำเลขหมายโทรคมนาคมที่ไม่ได้รับอนุญาตออกให้บริการตามมาตรา 12 วรรคสาม ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และในกรณีที่กระทำความผิดซ้ำต้องระวางโทษเป็นทวีคูณ” ทั้งนี้ หากมีการกำหนดบทลงโทษทางอาญาแก่ผู้ให้บริการ กรณีนำเลขหมายโทรศัพท์เคลื่อนที่ (ซิมการ์ด) ที่ไม่ได้รับ

---

<sup>1</sup>ประกาศคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ เรื่อง การยืนยันตัวตนและข้อมูลเกี่ยวกับการใช้บริการของผู้ใช้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่

อนุญาตออกให้บริการนั้น ผู้ให้บริการจะเกิดความเกรงกลัวต่อบทลงโทษทางอาญาทำให้เกิดการยับยั้งพฤติกรรมที่จะฝ่าฝืนการกระทำความผิด โดยจะมีมาตรการที่จะเข้มงวดต่อการนำเลขหมายโทรศัพท์เคลื่อนที่ (ซิมการ์ด) ออกให้ใช้บริการตามที่ได้รับอนุญาตเท่านั้น

2. ปัญหาการกำหนดอายุขั้นต่ำของผู้ลงทะเบียนเลขหมายโทรศัพท์เคลื่อนที่ (ซิมการ์ด) จึงเห็นควรแก้ไขเพิ่มเติมประกาศคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ เรื่อง การลงทะเบียนและการจัดเก็บข้อมูลผู้ให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ ดังนี้

เดิม ข้อ 3 “ผู้ลงทะเบียน” หมายถึง ผู้ที่ลงทะเบียนเป็นผู้ให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่”

แก้ไขเป็น ข้อ 3 “ผู้ลงทะเบียน” หมายถึง ผู้ที่ลงทะเบียนเป็นผู้ให้บริการ โทรศัพท์เคลื่อนที่ ซึ่งมีอายุตั้งแต่ 15 ปี ขึ้นไป”

และเห็นควรแก้ไขเพิ่มเติมประกาศคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ เรื่อง การยืนยันตัวตนและข้อมูลเกี่ยวกับการใช้บริการของผู้ใช้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ ดังนี้

เดิม ข้อ 3 “ผู้ลงทะเบียน” หมายความว่า ผู้ที่ได้ลงทะเบียนกับผู้ให้บริการในการใช้งานเลขหมายโทรศัพท์เคลื่อนที่”

แก้ไขเป็น ข้อ 3 “ผู้ลงทะเบียน” หมายความว่า ผู้ที่ได้ลงทะเบียนกับผู้ให้บริการในการใช้งานเลขหมายโทรศัพท์เคลื่อนที่ ซึ่งมีอายุตั้งแต่ 15 ปี ขึ้นไป”

ทั้งนี้ หากมีการแก้ไขเพิ่มเติมในการกำหนดอายุของผู้ลงทะเบียน จะทำให้เด็กไม่ตกเป็นเหยื่อจากการถูกหลอกลวงของอาชญากรรมแก๊งคอลเซนเตอร์โดยถูกนำข้อมูลส่วนตัวของเด็กมาแอบอ้างเพื่อลงทะเบียนใช้เลขหมายโทรศัพท์เคลื่อนที่ (ซิมการ์ด) นำไปสู่การกระทำความผิดกฎหมายของอาชญากรรมแก๊งคอลเซนเตอร์ เช่น การโทรไปหลอกลวงผู้อื่น การส่งข้อความไปหลอกลวง หรือการใช้เพื่อวัตถุประสงค์ที่ผิดกฎหมาย และการแก้ไขกฎหมายดังกล่าวทำให้ลดการเข้าถึงบริการโทรคมนาคมของเด็กที่ตกเป็นเครื่องมือของพวกอาชญากรรม แก๊งคอลเซนเตอร์ ในการหลอกลวงไม่ว่าจะโทรติดต่อหรือส่งข้อความให้เด็กกดโอนเงินจากบัญชีของพ่อแม่หรือญาติของเด็ก การแก้ไขเพิ่มเติมในการกำหนดอายุของผู้ลงทะเบียน จึงเป็นการลดอาชญากรรมได้ และเพื่อให้กฎหมายมีความทันสมัย ทันต่อเหตุการณ์ สภาพปัญหาของสังคมเทคโนโลยีในปัจจุบัน โดยในประเทศสิงคโปร์ที่ได้มีการกำหนดอายุผู้ลงทะเบียนไว้

3. ปัญหาการจำกัดจำนวนเลขหมายโทรศัพท์เคลื่อนที่ (ซิมการ์ด) ต่อผู้ลงทะเบียนที่สามารถถือครองได้ จึงเห็นควรเสนอให้เพิ่มความเป็น ข้อ 4 วรรคสอง ในประกาศคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ เรื่อง การยืนยันตัวตนและข้อมูลเกี่ยวกับการใช้บริการของผู้ใช้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ ดังนี้

เพิ่มเติม ข้อ 4 วรรคสอง “นับแต่มีการแก้ไขประกาศนี้เป็นต้นไป ผู้ลงทะเบียนซึ่งเป็นบุคคลธรรมดา จะลงทะเบียนใช้เลขหมายโทรศัพท์เคลื่อนที่ได้สูงสุดไม่เกินจำนวน 3 เลขหมาย ไม่ว่าจะเป็นจากผู้ให้บริการรายเดียวหรือหลายรายรวมกัน”

ทั้งนี้ เมื่อมีการจำกัดจำนวนเลขหมายโทรศัพท์เคลื่อนที่ (ซิมการ์ด) ต่อผู้ลงทะเบียนที่สามารถถือครองได้ จะช่วยลดปัญหาอาชญากรรมทางเทคโนโลยีในสังคม เพราะปัจจุบันเลขหมายโทรศัพท์เคลื่อนที่ (ซิมการ์ด) เป็นต้นทางที่พวกอาชญากรนำไปก่ออาชญากรรม เช่น โทรศัพท์ไปก่อกวนหลอกลวง ข่มขู่ หรือส่งข้อความไปหลอกลวง เพื่อให้ได้เงินหรือประโยชน์อื่นใดที่ผิดกฎหมาย และเมื่อมีการจำกัดจำนวนเลขหมายโทรศัพท์เคลื่อนที่ (ซิมการ์ด) จะเป็นการเพิ่มมาตรการตรวจสอบและติดตามตัวคนผู้ลงทะเบียนที่ใช้บริการได้ง่าย และเป็นการลดช่องโหว่ที่เอื้อต่ออาชญากรรมหลายประเภท เช่น กรณีแก๊งคอลเซนเตอร์ มีจำนวนเลขหมายโทรศัพท์เคลื่อนที่ที่เป็นจำนวนมากนำมาก่อเหตุอาชญากรรม เพราะเหตุจากการไม่มีการจำกัดจำนวนถือครองนำไปสู่การปลอมแปลงตัวตน ซึ่งปัจจุบันไม่มีการจำกัดจำนวนการถือครองทำให้อาชญากรเกิดซ้ำแล้วซ้ำอีก จึงเห็นควรให้มีการจำกัดจำนวนเลขหมายโทรศัพท์เคลื่อนที่ (ซิมการ์ด) เพื่อป้องกันการนำเลขหมายโทรศัพท์เคลื่อนที่ (ซิมการ์ด) ไปกระทำความผิด โดยเป็นการเสริมสร้างความปลอดภัยทางโทรคมนาคมในประเทศ ให้เท่าทันต่อสภาพปัญหาในปัจจุบันของสังคมไทยที่มีการถือครองเลขหมายโทรศัพท์เคลื่อนที่ (ซิมการ์ด) อย่างไม่จำกัด อันเป็นการป้องกันอาชญากรรมทางเทคโนโลยี และรักษาความมั่นคงปลอดภัยให้ประชาชน

4. ปัญหาสภาพบังคับที่นำมาบังคับใช้ต่อผู้ให้บริการ กรณีผู้ให้บริการไม่ดำเนินการจัดให้ลงทะเบียนยืนยันตัวตน จึงเห็นควรเสนอให้เพิ่มความเป็นข้อ 5 วรรคสอง ในประกาศคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ เรื่อง การยืนยันตัวตนและข้อมูลเกี่ยวกับการใช้บริการของผู้ใช้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ ดังนี้

เพิ่ม ข้อ 5 วรรคสอง “ผู้ให้บริการต้องดำเนินการจัดให้ผู้ลงทะเบียนที่มีเลขหมายโทรศัพท์เคลื่อนที่ดำเนินการลงทะเบียนยืนยันตัวตนต่อผู้ให้บริการและต้องติดตามตรวจสอบให้ผู้ให้บริการที่ยังไม่ลงทะเบียนภายในกำหนดระยะเวลาต้องมาลงทะเบียน หากผู้ให้บริการละเลยเพิกเฉยไม่ปฏิบัติตาม ให้คณะกรรมการกสทช. มีอำนาจพักใช้หรือเพิกถอนใบอนุญาตได้”

ทั้งนี้ หากมีกำหนดกฎหมายให้มีการบังคับให้ผู้ให้บริการต้องดำเนินการจัดให้มีการลงทะเบียนยืนยันตัวตน จะเป็นการช่วยติดตามและป้องกันการกระทำผิดที่ใช้เลขหมายโทรศัพท์เคลื่อนที่ (ซิมการ์ด) เป็นเครื่องมือในการทำให้เกิดความเสียหายต่อประชาชน สังคมและประเทศ ในการก่ออาชญากรรม เช่น คดีแก๊งคอลเซนเตอร์ที่มีเลขหมายโทรศัพท์เคลื่อนที่ (ซิมการ์ด) จำนวนมาก ที่ไม่ได้มีการลงทะเบียนยืนยันตัวตน และการกำหนดสภาพบังคับก็เพื่อให้ผู้ให้บริการมีการติดตามผู้ใช้อย่างเข้มงวด เพราะหากผู้ให้บริการละเลยเพิกเฉยไม่มีการดำเนินการลงทะเบียนยืนยันตัวตน ก็จะเกิดปัญหาที่ไม่มีการบังคับให้มาลงทะเบียน ทำให้การตรวจสอบข้อมูลผู้ให้บริการไม่มีประสิทธิภาพเป็นการเกิดช่องโหว่ทำให้อาชญากรนำเลขหมายโทรศัพท์เคลื่อนที่ (ซิมการ์ด) ที่ไม่ลงทะเบียนนำไปใช้กระทำความผิด ดังนั้น การกำหนดกฎหมายดังกล่าว เพื่อให้มีความเข้มงวดในการบังคับให้ผู้ลงทะเบียนยืนยันตัวตนและเป็นการลดปัญหาป้องกันอาชญากรรมทางเทคโนโลยี และรักษาความมั่นคงทางเศรษฐกิจของประเทศ

## เอกสารอ้างอิง

พระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. 2544

ประกาศคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ เรื่อง การลงทะเบียน  
และการจัดเก็บข้อมูลผู้ใช้บริการ โทรศัพท์เคลื่อนที่

ประกาศคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ เรื่อง การขึ้นชั้นตัวตน  
และข้อมูลเกี่ยวกับการใช้บริการของผู้ใช้บริการ โทรศัพท์เคลื่อนที่